
Somos Béla

A KÓBORLÁSOK

A kóborlások korszaka, a bizonytalan céloké
a nyár után az őszi fák között a tél felé
a lassan lehulló levél, a lassan süllyedő kövek
az előbbi a tölgyfák között, utóbbiak a nagy vizek
vidékein, dús tájain, érintkező pasztellszínek
szerelmes múltját hordozó, szimbólumokká lett szívek
kicsit édeskés-szomorú, kicsit nem irodalmiak
mint egykoron Poprád felé, a megénekelte kerti lak
kicsit petőfieskedő és kicsit adyas is talán
de ott van Arany János is s az ifjak közt egy-egy Zalán
nem a futása, a Tibor, „c” nélkül természetesen
de sajnós itt a fonalat elveszítettük teljesen
ebben a nagy erdőben, ami meglehet olykor dantei
de nemcsak ő, mert nélküle vagy vele, mindenki megteszi
hiszen hiába volt a volt olyan tündérieren csodás
sajnos meg nem kerülhető – se ki – a nagy leszámolás
szembenézés a semmivel, az este amikor véget ér
valaki búcsúzkodni kezd, nem tudni pontosan miért
attilát vesz a régies, weöresen nézi a napot
megvárja azt is amikor előtűnnek a csillagok
beszívja amit a kalmár szél hoz a füvektől illatot
hol volt, hol nem, ha mese volt, legalább kóborolhatott

A NŐVÉREK

Szeretem a nővéreket. Szakértelmüket,
biztos és könnyű mozdulataikat.
Ahogy hasra fektetnek, ahogy felállítanak.
Ahogy elrendezik a csöveket.
Ahogy a kanült a vénára helyezik
és keresik a helyét előbb.
Ahogy az ételt hozzák.
Ahogy a párnát igazítják. Szeretem
a fehérségüket.
A fehérség alatt a nőt.